

V E R V O L G
V A N H E T
MUSIKAELS TYDVERDRYF,

Bestaande in Drie STUKJES,

Op de *Italiaansche Trant* in 't *Muzyk* gebragt, voor de
BASSO CONTINUO en andere INSTRUMENTEN;

D O O R

JACOB WILHELM LUSTIG,

Organist van Martini Kerk tot GRONINGEN,

Mitsgaders SCHRYVER van de *Klaare Onwederspreeklyke Gronden der*
Inleidinge tot de MUZYK- en SPRAAK-KUNDE,

Die by den Drukker deezes zyn te bekoomen.

Te A M S T E R D A M,

By A. OLOFSEN, *Muzyk- en Boekverkooper*, aan de
Nieuwe Kerk, over de Voorburgwal.

M A E N D E L Y K S
Musikaels Tydveroryf;
Bestaende

in
Nieuwe Hollandsche Canzonetten
of
Zang-Liederen.

op d' Italiaensche trant in't Musick gebragt:
met een

BASSO CONTINUO.

meeoe zeer bekwaem om op de Clave-Cimbael, Viool, Dwars-fluit,
Hoboe en andere Instrumenten gespeelt te worden,

Gecomponeert door A: MAHAUT,

en in Digtmaat door K: ELZEVIER.

'T AMSTERDAM

by

A. OLOFSEN.

1

VERVOLG
van 't
MUSICAELS TYDVERDRYF,
EERSTE STUKJE.

Andromaché aan Hektor.

O onuitspreeklyk hartenwee! Verlaat gy Uw Androma-

Grave, e. Spicco.

ché? Verlaat ge uw kind, Verlaat ge uw kind, Door U zo teer be-

mind? Gy vreest van uw geslacht te ontaarden; Gy tart de snée der Griekse

zwaarden, En ach! gy laat in vrees en rouw, Uw kind en uw bedrukte vrouw.

Deidamia aan Achilles.

Pathetico.

'k Beken, gy mint my, groote held! Gy hebt my dikwerf blyk ge-
 geven, Hoe ik staa in uw ziel geschreven; Tets is er echter dat my kwelt, En
 myn vergnoegen paalen stelt. Gy dekt uw' leden met vrou-wen
 kleeden; Maar ach! gy zyt van godlyk bloed; Gy zyt met Leeuwen-
 merg ge-voedt, En van een on- - - verschrok-ken moed.

Het noodlot spelde, dat de wal
 Van Trooye zou door U bezwyken;
 Uls zoekt U door alle ryken,
 'k Vrees; dat de eerzugt, tot myn val
 Uw min tot my verdooven zal.

² 't Gebriesch der paarden,
 't Geknars der zwaarden,
 'k Vrees alles; maar ik zweer U, dat
 Indien ik minder liefde had,
 My ook een minder vrees bezat.

Achilles tot Deidamia.

3

Heb geen vrees, myn uitver-kooren! Eer van Seyros en't heelal!

Amorefo

'k Ben voor uwe min gebooren, Die my steeds be-koo-ren zal.

Ik ben door uw min ge-ran-gen, Droog de traanen van uw

wangen, Die my al te dierbaar zyn. Wil niet vreezen,

'k Zal steeds weezen, Die om uwe liefde kryn.

't Noodlot spell' den val dier stede;
't Spell' myn dood door Hektors
hand;

'k Ben in uwe min te vrede,
Voed, ei voed deez' mynen brand.

a

2 Laat Ulis door alle hoeken
Van de wereld my vry zoeken;
Dat het vrouwenkleed my dekk;
Laat zyn oogen zyn bedrogen,
Dat geen vrees zyn aandaagt wekk.

Minneklagt.

Dolce

Dat ieder myne liefde doeme, Dat elk de pooging
 die ik doe, Vermetelheid, ja erger, noemen,
 Ik volg myn loop, schoon droef te moe. Ik denk ook nooit de
 kroon te winnen, Maar als de liefde 't harte raakt, Dan moet men
 tegen dank be-minnen, Dewyl de ziel in vlam men blaakt.

2
 Myn noodlot dwong myn ziel te buigen
 Voor myn bevallige Klimeen;
 Dog 'k derf slegts aan my zelf betuigen,
 Dat zy door my wordt aangebeên.

Wyl ik nooit weerman zal verwerven,
 Wordt myne smart in 't hart versmoort.
 Want ik verkies veel eer te sterven,
 Dan dat myn Schoone wierd verstoort.

Raad aan de Juffers.

5

Als men eenmaal d'oogen slaat, Op al de geschapen dingen, En hun

Allegretto

beurtverwisselingen, Alles komt en alles gaat, Alles komt en alles gaat.

t Bosch strooit zyne bladers neer, En't staat vol van dorre boomen; Doch naauw is de

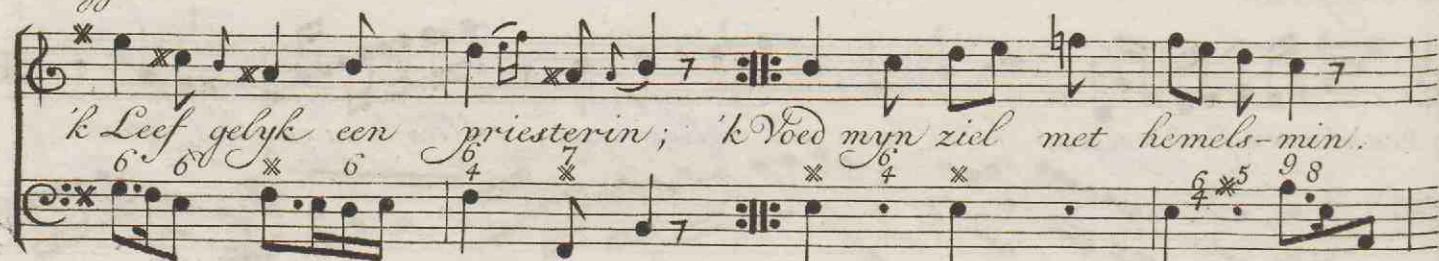

lent gekomen, Of het krygt zyn' groente weer, Of het krygt zyn groente weer.

Doch het schoon't geen't Godendom
Gaf aan jonge herderinnen,
Die de jonge knaapen minnen,
Eens vergaan, keert nooit weerom.
Frische jeugd, en schoon vergaat;
Elpen voorhoofd, blonde haaren
Zwichten eind'lyk voor de jaaren,
En dan is't berouw te laat.

Fiere meisjes, die uw jeugd
Laat voorby-gaan zonder minnen,
Laat de reden U verwinnen,
Mint, terwyl gy minnen meugt.
Zet uw fierheid aan een kant;
Laat in tyds de vrugten plukken,
Wilt tog voor de liefde bukken,
Kiest, die om uw schoonheid brandt.

Tweespraak over den

Affettuoso

2
Ja, wel zeker, 'k ben niet mis;
Vryheid kroont met vreugd myn daagen.
Hartzeer en bekommernis,
Die aan d' egt verbonden is,
Kan my niet behaagen.
Vryheid kroont met vreugd myn daagen.

3
Dit gaat my in't minst niet aan;
'k Zorg maar waar dat ik zal blyven.
Om den regten weg te gaan,
En in 's hemels gunst te staan,
Laat ik alles dryven.
'k Zorg maar waar dat ik zal blyven.

4
Al ur praat behaagt my niet,
Gy zoekt my maar te verleiden.
's Weerelds vreugde baart verdriet;
Maar die op den hemel ziet
Moet van wellust scheiden.
Gy zoekt my maar te verleiden.

5
'k Ben al lang genoeg gesuft;
Niemand van ons zal het winnen.
Laat ze trouwen, die het lust;
Ik voor my zoek waare rust;
Elk moet zig bezinnen.
Niemand van ons zal het winnen.

Huwelycken — Staat.

7

Virace
 Zoete susje, wat een praat. Hebt gy U wel regt be-zonnen? Eenzaam leven
 is niet kwaad, eenzaam leven is niet kwaad; maar een welgehuwde staat Over-
 treft de nonnen. Hebt gy u wel regt bezonnen? hebt gy U wel regt bezonnen?

2
 Zoete susje, denkt eens regt
 Hoe gy eertyds kramt in wezen.
 Deed uw moeder dan zo slegt,
 Dat 's uw vader nam ten egt.
 Gaat tog uit 't natuurboek leezen
 Hoe gy eertyds kramt in wezen.

3
 Zoete susje, word tog wys;
 't Is nog tyd U te bedenken.
 Kram niet God in 't paradeis,
 Tot zyn eigen lof en prys,
 Adam, Eva schenken.
 't Is nog tyd U te bedenken ~

4
 Is de hemel dan alleen
 Voor de meisjes die nooit trouwen.
 Waar wil zulk een dwaasheid heen!
 Zoete susje, is er een
 Hemel zonder vrouwen,
 Voor de meisjes die nooit trouwen.

5
 Spilt dan, Susjes, uwe jeugd;
 Trouwen is ons grootst behaagen.
 Niemand leeft in meerder vreugd,
 Dan die standvast, met geneugt,
 't Huwlyks juk gaan draagen.
 Trouwen is ons grootst behaagen.

2

Moderato

Zeg, wie kan ge min ont-vlugten, Welker toorts het al ontsteekt,

En op't onvoor-zienst' zig wreekt? Venus-zoon juicht om ons zug--ten;

Deze blinde bengel licht Om het steenen en het 6 klaagen,

't Kan aan deezen' guit behaa-gen. Wie is 't die zig voor hem wacht?

Hy bedekt zig² in de kleeden
Van hoogachting, in't begin,
Maar verkeert terstond in min,
Dan weet hy ons t' overreedn.
Eer men't weet, ja, eer men't peinst,
Vangt hy ons in zyne netten,
Die hy los weet uit te zetten,
Wyl hy zynen naam ontreinst.

Gedachten.

9

Toen Orfeus zyne konst deed hooren, Getuigt men, dat het domme

Virace

ree, Zig door die klanken liet bekooren, De fiere Lecuw was zelf gedwee.

Hy zag d' aller-domste dieren, By en om zig heenen zwieren,

Vil en ezel prees het lied, Zelfs het Varken knor-de niet.

²
Ik wil dat spreukje graag gelooven:
Want die deez daagen speelt of digt,
Beloofst zig Orfeus te verdooven,
En houdt zig voor een wonder-licht.
Varkens, wilen, Midas-zoonen,
Tragten zulk een kruk te kroonen:
Dus ziet elk, wie heden zingt,
Steeds door snorkers zig omringd.
a

Op de verfoeide Haat

Des menschen hart voor lang bedorven, Vermits er haat zyn woonplaats

Aria Largetto.

gaf Voor liefde, by hun als verstorven, Zo daalt hy met de haat in't

graf. Als my de menschen zelf verjagen, Dat of ik hun doe ongelijk, En of zy

daar al over klagen, Hun gunst die toont my weder blyk.

Als ik myn zetel maar houd' onder
 d Eerwaarde Geestelyken stoet
 Hun gunst is voor de haat (byzonder
 Het grootste deel) is't die my voet.
 Want als die komen aan het haten
 Is't onversoenlyk, ja vergeeft
 Niet ligt, voor dat zy boven maten
 Volstrekt, door haat voldoening heeft.

En of schoon and'ren hun niet volgen,
 Zy off'ren die (zo't moog'lyk is)
 Dus moeten die door haat verbolgen
 In rouw vergaan, of ergernis.
 Maar hoe zy hier na zullen varen,
 Met zo aan my hun hart, en zin
 Te streelen en te evenaren.
 Het eind' veel erger dan't begin.